

Vuoden käännösdekkari Britanniassa

Simone Buchholz Hotel Cartagena

Chastity Riley -sarjassa aiemmin ilmestyneet
suomennokset (suom. Anne Kilpi):

Revolverisydän (2019)

Krokotiiliyö (2019)

Verikuu (2020)

Mexikoring (2021)

**Simone
Buchholz**

**Hotel
Cartagena**

SUOMENTANUT ANNE KILPI

KUSTANTAMO HUIPPU | YLÖJÄRVI

F I L I

Kirjallisuuden vientikeskus FILI
on tukenut tämän teoksen suomentamista.

Saksankielinen alkuteos Hotel Cartagena ilmestyi Saksassa 2019.

Copyright © Suhrkamp Verlag Berlin 2019.

All rights reserved by and controlled through
Suhrkamp Verlag Berlin.

Suomenkielinen laitos © Kustantamo Huippu 2022

Kansi: Taina Värri

Simone Buchholz'n kuva: Gerald von Foris

Kustannustoimitus: Satu Talasmäki

Sisäsivujen taitto: Kustantamo Huippu

Paino: ScandBook, Liettua

ISBN 978-952-7409-14-5 (sid.)

ISBN 978-952-7409-15-2 (EPUB)

ISBN 978-952-7409-16-9 (MP3)

Alan Rickmanille

I make myself hold out
Cause if it kills me
I don't care

Millie Jackson

TÄSSÄKÖ SE OLI, KYSYIN

Me ajamme kaupungin halki, jokaiseen kulmaan aukeaa mustia aukkoja, ne kiskovat ambulanssin peltiä, Stepanovic on polvillaan ankeiden paarien vieressä, minä makaan paareilla, hän pitää minusta kiinni, hän pitää kädestäni kiinni ja hän laulaa minulle jotain, pidän melodiasta mutta sanat ovat oksettavat.

*kaksi päivää aikaisemmin, hotelli
Hampurin satamassa*

”Hyvää päivää, kaunokainen.”

”Hyvää päivää, kuinka voin auttaa?”

”Unimax. Siitä sprinklerijärjestelmästä.”

”Niin?”

”Huoltotyöt.”

”Aivan, ymmärrän. Tarvitsette kellarin avainkortin, niinkö?”

”Juuri niin.”

”Hetkinen... Kaksi korttia?”

”Kaksi korttia olisi aivan täydellistä.”

”Okei... Tässä, olkaa hyvä.”

”Mainiota, kiitos. Voimme varmaankin lähtiessämme vain jättää ne tähän tiskille, vai?”

”Kyllä vain, kuten aina.”

”Huippua. Hyvää päivänjatkoa, ja, äh, te näytätte oikeasti upealta.”

”Oi, kiitos, sepä oli kauniisti sanottu.”

”Kuuluu yritysfilosofiaan.”

Silmänisku, silmänisku.
Hymyilyä.
Puolin ja toisin.
Poistuminen.

AVATKAA, POLIISI

Stepanovic nostaa jalan kaasulta, ajaa oikealle tienreunaan ja sammuttaa moottorin. On marraskuu, on pimeää, on kylmä.

On hiljaista.

Ei tuule.

Hän nousee ulos, nojautuu autoon ja sytyttää tupakan, taivas hehkuu oranssina.

Hänen pitäisi reilun puolen tunnin päästä olla sen sataman laidalla sijaitsevan hotellin kahdennessakymmenennessä kerroksessa, hänen pitäisi istua siellä ja juhlia kollegaansa Falleria, joka täyttää tänään kuusi-kymmentäviisi vuotta.

Kyllähän sitä pitää jumalauta juhlia. Kun on kestänyt kaikkea näin pitkään menettämättä järkeään täysin.

Stepanovic imee tupakkaansa ja tarkkailee naista vastapäisessä talossa, kolmannessa kerroksessa, naisen vaatetus ei ole huomattavan vähäinen muttei erityisen runsaskaan, Stepanovic näkee paljaan olkapään, paikkal-

taan liukuneen paidan, ylös nostetut vaaleat hiukset. Nainen pitää oikealla kädellään puhelinta korvalla ja sekoittaa vasemmalla kattilaa.

Stepanovic jatkaa tupakoimista, se auttaa torjumaan tätä rinnassa tuntuva painetta, joka ilmaantuu aina, kun hänen pitäisi tehdä jotain, mihin hän ei pysty. Kuten esimerkiksi viimeinkin raahautua sen hotellin baariin.

Hän voisi soittaa naisen ovikelloa ja sanoa ”Avatkaa, poliisi”, ja sitten hän seisoi oviaukossa ja hymyilisi naiselle ja saisi aikaan hetken, tilanteen, jotain hauskaa, viehättävää, häikäisevää, jotain, ja nainen päästäisi hänet sisään eikä kuluisi pitkään, kun nainen olisi rakastunut, ainakin pari minuutiksi tai yhdeksi yöksi, ja sitten hän saisi syödä naisen kanssa sitä, mitä ikinä tämä onkaan juuri laittamassa ruuaksi, ja hän saisi jäädä tämän luo yöksi, pääasia, ettei tarvitse mennä kotiin, ja pääasia, ettei tarvitse mennä siihen vitun hotelliin niihin niin kutsuttuihin juhliin.

Ongelma eivät ole juhlat sinällään, juhlat ovat ihan ok. Mutta eivät silloin, kun paikalla on erään naisen kaksi rakastajaa tai ex-rakastajaa, koska hän rakastaa tuota naista kaikella sillä, mikä hänellä on käytettävissään, vaikkei se olekaan kovin vaikuttavaa, mutta hei, kukin kykyjensä mukaan.

Mitä sinä oikein höpiset, hän kuulee naisen sanovan. Aivan niin, herranen aika, fuck off.

Hän paiskaa tupakan lätäkköön, lukitsee Mercedek-

sen, kävelee kadun yli ja soittaa kolmannessa kerroksessa vasemmalla sijaitsevan asunnon summeria.

Painon tunne rinnassa antaa aavistuksen periksi.

Hän hengittää syvään, ja öinen ilma ruuvaa hänen sydämensä auki, jotta tuo pian edessä oleva hetki voi päästä sisään.

MIHIN KAIKKEA TÄTÄ RÄJÄHDETTÄ OIKEASTAAN TARVITAAN?

Tyhjä halli Hampurin Oberhafenissa. Hallissa istuu laatikoiden päällä kolmetoista miestä, yksi seisoo pöydän ääressä, hän on kumartunut jonkin vähän rakennuspiirustukselta näyttävän päälle. Mieheessä on johtajan karismaa, hän ei ole liioitellun isokokoinen mutta jykevä kuitenkin. Silmiinpistävän hyvin treenannut, selvästikin juuri äsken treenannut. Hänellä on yllään tumma pilottitakki, sen alla musta hupullinen collegepaita, päässä harmaa neulepipo. Hänen ihonsa on parkkiintunut, aivan kuin hän asuisi meren rannalla, auringossa, aivan kuin hän ei kuuluisi tänne. Muut miehet tarkkailevat, miten hän tutkii rakennuspiirustuksia, kukaan ei sano mitään. Nuorin miehistä on ehkä kahdenkymmenenviiden, vanhin viisikymppinen, miehet ovat erivärisiä ja erimuotoisia. Osa näyttää vähän hermostuneilta, sillä tällainen kokoontuminen, edessä olevan operaation haju, tuo kaikki huutaa hermostuneisuutta. Mutta koska jokainen heistä on vuosien

varrella oppinut kätkemään tunteensa betonoitujen kasvojen taakse, ulospäin näkyy vain korostetun rento yhteensulautuneisuuden tila.

Jotkut miehistä sytyttävät tupakan, myös johtaja kaivaa takintaskustaan askin ja alkaa polttaa, ja kun hän on saanut rakennuspiirustuksen tutkailunsa päätökseen, hän sanoo: ”Okei, miehet.”

Miehet nyökkäävät, pari heistä murahtaa.

”Aseet?” johtaja kysyy.

”Valmiina”, sanoo yksi ja nousee ylös, ”samoin amukset. Valitkaa, mitä haluatte – meillä on Uzeja ja meillä on upeita, tyylikkäitä nelivitosia. Lisäksi on kaksi pumppuhaulikkoa ja yksi katkaistu haulikko. Niille, jotka tykkäävät vähän isommasta.”

Mies istuu taas.

Mutinaa.

”Muoviräjähteet?” kysyy johtaja.

”Räjähteitä on tietenkin riittävästi”, asemies sanoo.

”Mihin muoviräjähdettäkkin vielä tarvitaan, luulin, että poistuminen on tunnelin kautta...” sanoo joku toinen mutta keskeyttää, kun johtaja katsoo häntä.

”Tunneli on työn alla”, sanoo pienikokoinen, jännetevä tyyppi, jolla on parta ja joka pureskelee oikean etusormensa kynttä.

Johtaja kysyy avainkortteja.

Laitimmaisena vasemmalla istuva mies sanoo: ”Hoidettu.”

”Entä vaatteet?”

”Hain puvut eilen pesuloista eri puolilta kaupunkia”,
sanoo joku taaimmaisesta rivistä.

”Erikoisjoukon univormut, kypärät, varusteet?”
johtaja kysyy.

”Valmiina käyttöön.”

”Sorkkaraudat, kiipeämisköydet, pelastautumisputket?”

Johtajan katse liittää tilan poikki ja jää kiinni mieheen, jolla on päässään baseball-lippis.

”Kaikki on siellä missä pitääkin, pomo.”

”Ja jokainen osaa suunnitelman unissaankin?”

Kollektiivista nyökkäilyä.

”Hyvä. Siinä tapauksessa käydään kaikki vielä kerran läpi.”